

dr Marcin Świątkiewicz

AUTOREFERAT

1. Dyplomy, tytuły i stopnie naukowe/artystyczne

- 2014 **doktor sztuki muzycznej** w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka, specjalność gra na klawesynie, nadany uchwałą Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach z dnia 26 czerwca 2014r.
Tytuł rozprawy doktorskiej: *Muzyka gestu: idiom recytatywu i swobodnej fantazji w koncertach klawesynowych Johanna Gottfrieda Mùthela*
Na rozprawę składa się praca pisemna oraz dzieło artystyczne: nagranie pięciu koncertów klawesynowych JG Mùthela z orkiestrą Arte dei Suonatori.
- 2010 **dyplom Master of Music** w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka Królewskie Konserwatorium w Hadze (Holandia)
- klasa klawesynu i kameralistyki Jacquesa Ogga
- 2008 **magister sztuki** w zakresie gry na klawesynie, Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
- klasa klawesynu prof. Marka Toporowskiego i asyst. Marka Pilcha
- 2008 **dyplom Bachelor of Music** w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka Królewskie Konserwatorium w Hadze (Holandia)
- klasa klawesynu Jacquesa Ogga i basso continuo Paricka Ayrtona

W 2010 roku ukończyłem studia kompozytorskie w klasie prof. Wiesława Cieniady w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach.

W latach 2007-2010 studiowałem kompozycję w klasach Cornelisa de Bondta i Calliope Tsoupaki w Królewskim Konserwatorium w Hadze.

2. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych i artystycznych.

od 2017 - Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, Wydział Wokalno-Instrumentalny, Katedra Klawesynu i Historycznych Praktyk Wykonawczych, praca na stanowisku adiunkta w pełnym wymiarze godzin

2016-2017 - Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, Wydział Wokalno-Instrumentalny, Katedra Klawesynu i Historycznych Praktyk Wykonawczych, współpraca w ramach umowy o pracę w wymiarze 1/2 etatu

2010-2016 - Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego w Katowicach, Wydział Wokalno-Instrumentalny, Katedra Klawesynu i Historycznych Praktyk Wykonawczych, współpraca w ramach umowy o dzieło w ramach której prowadziłem zajęcia z zakresu gry na klawesynie, improwizacji i ornamentacji, basso continuo, kameralistyki, a także wykłady poświęcone zagadnieniom wykonawczym muzyki dawnej.

2015-2016 - Capella Cracoviensis, chór i orkiestra, miejska instytucja kultury. Współpraca w ramach umowy o pracę w pełnym wymiarze godzin na stanowisku klawesynisty.

Uprawiając zawód niezależnego muzyka specjalizującego się w grze na historycznych instrumentach klawiszowych biorę udział w kilkudziesięciu przedsięwzięciach rocznie. W roli solisty, dyrygenta, kameralisty i członka orkiestr występuję w Europie, Azji i obu Amerykach. Uczestniczę w nagraniach dla wytwórni płytowych, a także dla rozgłośni radiowych i telewizyjnych. Jednostki artystyczne z którymi współpracuję lub współpracowałem regularnie to m.in. zespoły: prowadzony przez Rachel Podger Brecon Baroque, Arte dei Suonatori, Divino Sospiro, AUKSO, {oh!} Orkiestra Historyczna, oraz inne instytucje takie jak wytwórnia płytowa Channel Classics.

3. Osiągnięcie

Cromatica - the art of moving souls

nagranie z autorskim komentarzem: płyta kompaktowa (Audio CD) z dołączoną książeczką

Repertuar:

na klawesynie włoskim:

Emanuel Soncino (c1600-c1660) - *Cromatica*

John Bull (c.1562–1628) - *Chromatic Pavan*

John Bull - *Chromatic Galliard*

Johann Jacob Froberger (1616-1667) - *II Toccata in d, FbWV 102*

Tarquino Merula (c.1595-1665) - *Capriccio Cromatico*

Anonim, Tabulatura Przemyska (c.1700) - *Toccata in a*

Jan Pieterszoon Sweelinck (1562 -1621) - *Fantasia Chromatica*

na klawesynie flamandzkim:

Elisabeth Jacquet de La Guerre(1665-1729) - *Prelude in g*

Jean-Philippe Rameau (1683-1764) - *L'Enharmonique*

Jean-Baptiste-Antoine Forqueray (1699-1782) - *La Marella*

Sebastián de Albero (1722-1756) - *Recercata V c-moll*

Domenico Scarlatti (1685-1757) - *Sonata K. 58 c-moll*

Johann Sebastian Bach (1685-1750) - *Fantazja i fuga chromatyczna, BWV 903*

Antonio Soler (1729-1783) - *Fandango*

Płyta ukazała się w marcu 2017 roku nakładem niemieckiego wydawnictwa CPO,
Lübecker Str. 9, D-49124 Georgsmarienhütte www.jpc.de/jpcng/cpo

Nagranie odbyło się w Sali Kameralnej Filharmonii Śląskiej 7 i 8 listopada 2015 roku.

Producent muzyczny: Dirk Lüdemann

Reżyser dźwięku: Nora Brandenburg

Stroiciel klawesynów: Krzysztof Kulis

Instrumentarium:

- Klawesyn zbudowany przez Detmara Hungerberga w 2012 roku, wzorowany na siedemnastowiecznych instrumentach włoskich z krótką oktawą i dzielonymi klawiszami (dis/es oraz gis/as).
- Klawesyn zbudowany przez Christiana Fuchsa w 2008 roku, wzorowany na instrumencie Johanna Ruckersa („Colmar Ruckers”, 1624), z dodanym mechanizmem pedałowym sterującym rejestrem czterostopowym.

Omówienie pracy:

(Wykorzystuję fragmenty tekstu wydane w książeczce dołączonej do płyty)

Wybór repertuaru nagrania jest zdecydowanie subiektywny, starałem się jednak pokazać fenomen muzyki chromatycznej w możliwie wielu wariantach geograficznych i historycznych. Dzięki szeroko zakrojonym badaniom repertuaru przy klawiaturach instrumentów i komputera (zbiory bibliotek dostępne w Internecie) udało się stworzyć rodzaj mapy ułatwiającej nawigację pomiędzy stylami i epokami. Idiom chromatyczny służy demonstracji języków i strategii kompozytorskich, a tym samym obrazuje predylekcje estetyczne środowisk twórczych dawnej Europy. Muzyka klawiszowa nadaje się do tej roli szczególnie: utwory na klawesyn, klawikord, fortepian czy organy powstawały często w ramach twórczego laboratorium. Autorzy prezentowani na płycie byli w większości improwizatorami i wirtuozami klawiatury. Równocześnie jednak, zgodnie z uwarunkowaniami epoki, koncentrowali się przede wszystkim na twórczości wokarno-instrumentalnej. Niezwykle

interesująca jest obserwacja (a potencjalnie także szersze badania) przenikania idei i rozwiązań warsztatowych pomiędzy twórczością klawiszową i tą tworzoną do tekstów słownych.

Gatunek chromatyczny jest szczególnym zjawiskiem w muzyce. Wyróżniany już przez starożytnych Greków, został dla nas odkryty przez badających antyk humanistów włoskiego Renesansu. Szesnastowieczni kompozytorzy i teoretycy nadali mu rysy właściwe muzyce nowożytnej. Chromatyzm rozkwitł na gruncie retorycznej polifonii *seconda pratica* w tym samym czasie, w którym powstawały: recytatyw, opera i nowa homofonia. Świat dźwięków był porządkowany wtedy za pomocą mezotonicznego systemu strojenia, w którym – dzięki różnym wielkościom półtonów i przez brak enharmonii – chromatyka nabierała niezwykle wyrazistego zabarwienia. Najbardziej znaną postacią-ikoną, związaną z gatunkiem chromatycznym jest być może Gesualdo da Venosa (1566–1613). Manierystyczna muzyka tego słynnego księcia, pozostająca w symbolicznej koincydencji z jego pogmatwanym życiorysem, wydaje się dobrze określać zarówno istotę chromatyzmu, jak i dzisiejszą percepcję tego zjawiska.

Wraz z rozprzestrzenieniem się enharmonicznych systemów strojenia i harmoniki funkcyjnej zmieniało się znaczenie chromatyki. W dziewiętnastym stuleciu przez swoją powszechność gubi ona specjalne właściwości retoryczne. Chromatyzacja harmonii inicjuje rozpad systemu tonalnego. Dwunastodźwiękowa skala, która przed rewolucją industrialną była nośnikiem retorycznych poruszeń, u dodekafonistów staje się jedynie budulcem – pozbawioną znaczeń materią.

Repertuar płyty obejmuje czas, który nieco przewrotnie można by nazwać klasycznym okresem idiomu chromatycznego. Przewrotnie – bowiem chromatyka jest raczej atrybutem manieryzmu; nie jest szablonowa. Dla twórców siedemnasto- i osiemnastowiecznych chromatyzm był szczególnie interesujący. Związane z nim możliwości kontrapunktyczne, harmoniczne, melodyczne i barwowe są nośnikiem intensywnego afektu – emocji. Chromatyka pełni niemal zawsze funkcję retoryczną. Jednak tylko najlepsi kompozytorzy potrafili swobodnie operować tym trudnym, często eksperymentalnym językiem. Być może właśnie dlatego zachowane do naszych czasów utwory chromatyczne są zwykle dziełami o wielkiej wartości.

Nie udało się dotrzeć do informacji o Emanuelu Soncino (c.1600–c.1660). Znamy tylko dwie kompozycje jego autorstwa, zachowane we wczesno-siedemnastowiecznych zbiorach rękopiśmiennych British Library. Sposób notacji ornamentów wskazuje na brytyjską lub niderlandzką proveniencję tych utworów, a nazwisko kompozytora – na północnowłoskie miasteczko i pochodzącą z niego sefardyjską rodzinę drukarzy. Brak danych historyczno-biograficznych nie ma wpływu na jakość *Cromatici* – niezwyklej, polifonicznej fantazji. Opadający chromatycznie w obrębie kwarty temat utworu bywał często wybierany przez innych kompozytorów. W traktatach o retoryce jest on określany jako *passus duriusculus* czy *patopaja*; Soncino przekształca go, używając większości dostępnych narzędzi kontrapunktycznych (inwersja, rak, dyminucja, augmentacja, etc). Figura ta zresztą, w mniej lub bardziej oczywisty sposób, tworzy struktury prawie wszystkich kompozycji, które znalazły się na tej płycie.

W *Chromatic Pavan & Galliard* Johna Bulla (1562–1628) chromatyka jest obecna w inny sposób. Odważnie modulujące progresje wprowadzają tonacje leżące po ciemnej stronie koła kwintowego.

Pod koniec *Galiardy* pojawia się dźwięk *eis*. Bywa on wykorzystywany jako argument za równomiernym, a w każdym razie nie-mezotonicznym, enharmonicznym systemem strojenia. Bull najprawdopodobniej nie miał dostępu do instrumentów z klawiaturami o więcej niż 14 dźwiękach w oktawie (z tzw. dzielonymi klawiszami). Nie wydaje się również, żeby kompozytorowi zależało na szczególnie dysonansowym wykorzystaniu w tym miejscu strojonego mezotonicznie *f*. Dlatego podjąłem decyzję zdecydowanie anachroniczną, lecz pozostającą w zgodzie z możliwościami współczesnych technik nagraniowych: frazę z dźwiękiem *eis* nagrałem po przestrojeniu klawesynu. *Toccata* Johanna Jakoba Frobergera (1616–1667) i *Capriccio cromatico* Tarquinio Meruli (1595–1665) przenoszą nas w sam środek estetyki chromatycznych eksperymentów. *Toccata* jest modelowym przykładem *stylus fantasticus* – instrumentalnej muzyki retorycznego gestu, czerpiącej z teatru muzycznego i recytatywu, z kontrapunktu najwyższej próby oraz instrumentalnej wirtuozerii: deklamacyjny wstęp, część imitacyjna, recytowane interludium, kolejna część imitacyjna i postępujące się wirtuozowskim gestem zakończenie. Merula otwiera swoje *Capriccio* wznosząc się w obrębie nony (*sic*) chromatycznym tematem. Awangarda. Chwiejną stabilność tonalną osiąga dzięki podzieleniu 14 półtonów na dwa wyraźne gesty w obrębie kwint. Zabieg ten pozwala także na używanie jedynie połówek tematu w dalszym przebiegu utworu.

Anonimowa *Toccata* pochodzi z rękopisu zachowanego w archiwach klasztoru Sióstr Benedyktynek w Przemysłu. Manuskrypt jest datowany wprawdzie na początek osiemnastego wieku, ale utwór stylistycznie przynależy do poprzedniego stulecia. Utrzymana w stosunkowo prostej, homofonizującej fakturze *Toccata* pełni na płycie funkcję preludium do jednego z najważniejszych dzieł gatunku chromatycznego: *Fantazji* Jana Pieterszooona Sweelincka (1562–1621). Ten niezwykle utwór należy niewątpliwie do najbardziej rozbudowanych form muzyki klawiszowej swojego czasu. Wirtuozeria kontrapunktyczna kompozytora i biegłość palców, potrzebna do wykonania iskrzących się pasaży, służą tu w zupełnie jednoznaczny sposób nadrzędnemu celowi retorycznemu.

Trzyczęściowa suita, ułożona z miniatur kompozytorów francuskich, jest nieco bliższa naszym czasom. Barokowi twórcy znad Sekwany najwyraźniej nie czuli się zobowiązani do kontynuowania wielkich polifonicznych tradycji, sięgających szkoły Notre-Dame i Machauta. Chromatyka w ich utworach służyła przede wszystkim harmonii. Ścisłe kontrapunktycznych dzieł skomponowali niewiele. Elisabeth Jacquet de le Guerre (1665–1729) operowała językiem silnie zakorzenionym w modalności. W jej niemenzurowanym *Preludium* przebieg czasowy jest definiowany poprzez gest harmoniczny. Szczegółowa narracja – „urytmizowanie” zapisanej bez rytmu notacji – pozostaje domeną wykonawcy. Jednak kulminacyjne dla tej niewielkiej, choć kunsztownej formy *Mouvement* (wkomponowane pomiędzy części swobodne) jest zanotowane w ramach dwudzielnego metrum. To w tym fragmencie najwyraźniej słychać chromatykę. Jean-Philippe Rameau (1683–1764) jest jednym z pierwszych teoretyków harmoniki funkcyjnej. W *L'Enharmonique* demonstruje on zjawisko enharmonii, stosując chromatykę jakby przy okazji. *La Marella* Antoine'a Forqueray'a (1699–1782) to transkrypcja utworu na violę da gamba i basso continuo.

Niekwestionowanym mistrzem i autorytetem w dziedzinie chromatyki był rzecz jasna Johann Sebastian Bach. Ale zanim dotrzemy do jego *Chromatycznej Fantazji i Fugi*, naszą uwagę muszą

zając: *Recercata* Sebastiána de Albero (1722–1756) i *Sonata* Domenica Scarlattiiego (1685–1757). Zapisana bez metrum i kresek taktowych *Recercata* pochodzi ze zbioru *Obras para clavicordio o piano forte*, składającego się z 18 utworów, ułożonych w sześć trzyczęściowych cykli: *Recercata* – *Fuga* – *Sonata*. Jest ona bliska swobodnym fantazjom Carla Philippa Emmanuela Bacha (1714–1788), choć o recepcji jego dzieł na ziemiach hiszpańskich wiadomo niewiele (nie odnalazłem także śladów twórczości de Albero w Niemczech za czasów Bacha). De Albero i Scarlatti działali przez kilka lat na tym samym madryckim dworze i chociaż nie znamy żadnych świadectw, mówiących o ich relacjach, to trudno byłoby zakładać, że nigdy się nie spotkali. Znaczna różnica wieku (37 lat) sugerowałaby raczej kontakty typu: mistrz – uczeń. Partytury jednak każą przypuszczać, że nie tylko młodszy kompozytor uczył się od starszego. W *Sonacie*, opartej na dobrze nam znanym, chromatycznie opadającym temacie, Scarlatti operuje kontrapunktem w sposób wybitnie klawiszowy, łamiąc wspaniałymi zdwojeniami oktawowymi ścisłość konstrukcji, przypominającej siedemnastowieczne pierwowzory.

Chromatyczna Fantazja i Fuga BWV 903 jest - jak to u Bacha bywa - swoistą sumą, która jednocześnie wyznacza dalsze kierunki. Zbiera doświadczenia twórców siedemnastowiecznych i wskazuje drogę następnym pokoleniom. Po lewej stronie osi czasu kompozytorzy od Frescobaldiego i Frobergera po Buxtehudego, po prawej przede wszystkim synowie Bacha, ale także Mozart i Beethoven, by wymienić tylko tych największych.

Utwór pochodzi jeszcze sprzed okresu lipskiego, a zatem jest kompozycją stosunkowo wczesną. Ten kontekst każe ją umiejscowić pośród najważniejszych dzieł młodego kompozytora. Niezwykle gęsta chromatyka i odważne modulacje nie mają chyba w tym czasie precedensu. Z kolei typ skrótowego zapisu fragmentów fantazji: akordy notowane długimi dźwiękami, które są kanwą do improwizowania faktur arpeggiowych, był częściej spotykany w siedemnastym wieku, a dużo rzadziej w późniejszych utworach Bacha. Szczególnym wyzwaniem interpretacyjnym jest recytatyw: środkowy fragment *Fantazji* stanowi jedno z najważniejszych osiągnięć retoryki muzycznej.

W *Fandango* Antonio Solera (1729–1783) chromatyka przestaje być nośnikiem retorycznego afektu. Staje się paletą kolorów, ozdabiających fakturę. Zapisywanie form z gruntu improwizowanych niesie ze sobą pewne ryzyko. Soler podjął wyzwanie i wyszedł z niego zwycięsko, pozostawiając nam kilkunastominutowy esej o dwóch funkcjach harmonicznym w trzech tonacjach – iberyjski ośmiotysięcznik literatury klawiszowej.

Poprawność historyczna, świadomość wykonawcza (angielskie HIP – historically informed performance), nie jest celem moich dążeń; jest raczej narzędziem – bardzo przydatnym elementem warsztatu. Dlatego zdecydowałem (także z oczywistych, pragmatycznych względów), by użyć tylko dwóch, ale zarazem bardzo różnych i odmiennie strojonych klawesynów. Tym samym podzieliłem płytę na dwie części. Repertuar siedemnastowieczny gram na klawesynie włoskim, autorstwa Detmara Hungerberga z czternastoma klawiszami w oktawie (dzielonymi dla dźwięków *dis* i *es* oraz *gis* i *as*), strojonym w mezotoniku. Natomiast repertuar osiemnastowieczny wykonuję na dwumanuałowej kopii klawesynu Johannesa Ruckersa, autorstwa Christiana Fuchsa. W

utworach późniejszych używam dołączanej dźwigni pedałowej, pozwalającej sterować rejestrem czterostopowym. Mechanizm ten sprawia, że siedemnastowieczna konstrukcja budowniczego z Antwerpii przybliża się do estetyki osiemnastowiecznej. Temperacja dla utworów francuskich jest pokrewna tzw. mezotonikowi 1/6 komatu syntonicznego. Strój zastosowany w przypadku pozostałych kompozycji to system autorstwa Krzysztofa Kulisa, w którym kwinty są temperowane o 1/7 komatu pitagorejskiego.

Recepcja nagrania:

Nagranie spotkało się z pozytywnymi recenzjami w mediach polskich i zagranicznych. Zostało nagrodzone m.in. 5 Diapasonami (na pięć możliwych) przez recenzenta francuskiego magazynu Diapason, maksymalną oceną w magazynie Kassik-Heute, wymienione wśród 10 najlepszych nagrań 2017 roku i wyróżnione kategorią "płyta dnia" przez recenzentów Gazety Wyborczej, a także promowane jako płyta tygodnia i recenzowane w Programie Drugim Polskiego Radia.

4. Omówienie pozostałych osiągnięć

a) Działalność artystyczna - koncerty

(pełny wykaz działalności koncertowej prowadzonej po uzyskaniu doktoratu znajduje się w załączniku)

Jako solista, kameralista i dyrygent koncertuję w Europie, obu Amerykach i Azji. Biorę udział w około pięćdziesięciu koncertach rocznie. Tylko rzadko są to cykle prezentujące ten sam program. Do priorytetowych przedsięwzięć zaliczam występy solowe z orkiestrą, recitale solowe i kameralne oraz prowadzenie zespołów od instrumentu. Staram się nieustannie poszerzać swoją wiedzę, wrażliwość interpretacyjną i warsztat wykonawczy. Wykonując muzykę dawną próbuję odnaleźć najodpowiedniejsze medium brzmieniowe. Gram na różnych typach klawesynów, klawikordach, historycznych fortepianach i organach. W centrum moich zainteresowań leży improwizacja – dziedzina, w której mogę integrować swoje doświadczenia kompozytorskie i wykonawcze. Coraz częściej jestem zapraszany do wykonania muzyki nowej.

Do najważniejszych przedsięwzięć ostatnich czterech lat zaliczam:

- Występy z Rachel Podger (m.in. transmitowany przez BBC3 recital w Wigmore Hall w grudniu 2015 roku)
- Recitale z Wariacjami Goldbergowskimi (m.in. występ w cyklu Recitali Mistrzowskich w NOSPR w styczniu 2017 roku)
- Poprowadzenie od klawesynu wykonania *The Fairy Queen* Purcella w Filharmonii Krakowskiej z Capellą Cracoviensis we wrześniu 2016 roku
- Wykonanie trzech solowych koncertów klawesynowych (Bach, Haydn, Górecki) z orkiestrą AUKSO pod dykcją Marka Mosia podczas Letniej Filharmonii Aukso w Suwałkach w sierpniu 2016 roku
- Wykonanie trzech koncertów klawesynowych JS Bacha w Pekinie i Wuhan w kwietniu 2016 roku (wyjazd współorganizowany przez IAM)

- recital klawesynowy podczas Baroque Music Festival w Deajeon Arts Center w Korei w październiku 2016 roku
- wykonanie koncertów JG Müthela w Królewcu z orkiestrą Arte dei Suonatori w lipcu 2015 roku
- poprowadzenie projektu Capelli Cracoviensis oraz tureckiego Pera Ensemble poświęconego muzyce Wojciecha Bobowskiego w Stambule i Ankarze we wrześniu 2014 roku.
- byłem gościem audycji *5 o'clock* w Drugim Programie Polskiego Radia w czerwcu 2016 roku. Nagranie wideo programu, podczas którego wykonałem kilka utworów, a także improwizowałem i przedstawiłem krótką prezentację na temat partimento, dostępne jest na stronach internetowych NInA.

b) Działalność artystyczna - nagrania

(pełny wykaz nagrań opublikowanych po uzyskaniu doktoratu znajduje się w załączniku)

Dokonałem prawie trzydziestu nagrań (z czego 16 opublikowanych po doktoracie) dla wytwórni takich jak BIS, CPO, Channel Classics, Accent, Alpha, Decca, Linn Records, DUX, Musicon oraz dla stacji radiowych i telewizyjnych w całej Europie.

Do najważniejszych zaliczam:

- 2018 *JS Bach: Harpsichord Concertos 1-3*, z Zefirą Valovą, Anną Nowak-Pokrzywińską, Dymitrem Olszewskim, Tomaszem Pokrzywińskim, wyd. Channel Classics (nagrania dokonaliśmy we wrześniu 2017r, płyta ukaże się latem 2018r)
- 2017 *Grandissima Gravita*, z Rachel Podger, Brecon Baroque, wyd. Channel Classics
- 2016 *JS Bach: The Art of Fugue*, z Rachel Podger, Brecon Baroque, wyd. Channel Classics
- 2015 *HIF von Biber: Rosary Sonatas*, z: Rachel Podger, Davidem Millerem, Jonathanem Mansonem, wyd. Channel Classics (płyta nagrodzona Gramophone Award)
- 2015 *Johann Gottfried Mùthel: The 5 Keyboard Concertos*, z Arte dei Suonatori, wyd. BIS (pierwotna wersja nagrania jest częścią mojej rozprawy doktorskiej, płyta nagrodzona Diapason d'Or)
- 2014 *Perla Barocca - Early Italian Masterpieces*, z Rachel Podger, Daniele Caminiti, wyd. Channel Classics
- 2013 *Bach double & triple Concertos*, z Rachel Podger, Brecon Baroque, wyd. Channel Classics
- 2008 *Musikalisches Vielerley*, recital klawesynowy, wyd. Polskie Radio Katowice

c) Nagrody, stypendia i konkursy

- 2018 Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na badania nad partimento
- 2017 "Muzykogranty" - dofinansowanie nagrania Koncertów Klawesynowych JS Bacha w ramach konkursu instytucji Katowice Miasto Ogrodów, Katowice Miasto Muzyki UNESCO
- 2016 Paszport Polityki za *wrażliwość i muzyczną erudycję, za błyskotliwe interpretacje, za wszechstronność.*

- 2016 Stypendium Marszałka Województwa Śląskiego w dziedzinie kultury na nagranie solowej płyty klawesynowej „Cromatica”
- 2016 Gramophone Award za płytę *Biber: Rosary Sonatas* nagrań z Rachel Podger dla wytwórni Channel Classics
- 2016 BBC Music Magazine Award za podwójną płytę *Vivaldi: L'estro armonico* nagrań z Rachel Podger i Brecon Baroque dla wytwórni Channel Classics
- 2015 Diapason d'Or za podwójny solowy album Johann Gottfried Mützel: The 5 Keyboard Concertos, nagrany dla wytwórni BIS z zespołem Arte dei Suonatori
- 2013 Diapason d'Or za płytę: *Double & Triple Concertos* nagrań z Rachel Podger i Brecon Baroque dla wytwórni Channel Classics
- 2012/13 Stypendium na badania nad partimento w ramach Wewnętrznego konkursu na podział środków z dotacji celowej na prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nimi związanych służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich na Wydziale Wokalno-Instrumentalnym Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
- 2012/13 Dofinansowanie zadania badawczego (Koncerty Klawesynowe J.G. Müthela) w ramach Wewnętrznego konkursu na podział środków z dotacji celowej na prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nimi związanych służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich na Wydziale Wokalno-Instrumentalnym Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach
- 2010 I Międzynarodowy Konkurs Klawesynowy im. Wolkońskiego w Moskwie, dyplom i nagroda finalisty
- 2008-2010 Program Stypendialny „Huygens” Ministra Edukacji, Kultury i Nauki Niderlandów na studia w Królewskim Konserwatorium w Hadze
- 2008 Stypendium Marszałka Województwa Śląskiego w dziedzinie kultury na nagranie solowej płyty klawesynowej „Musikalisches Vielerley”
- 2008 Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP „Młoda Polska”, przyznane na zakup klawesynu z warsztatu Christiana Fuchsa
- 2007 4. Internationaler Telemann Wettbewerb für Kammermusik, Magdeburg, finalista i laureat konkursu z międzynarodowym zespołem muzyki dawnej Haagsche Hofmuziek
- 2005 Stypendium Academie Musicale de Villecroze

W latach 2003 – 2010 byłem wielokrotnie laureatem nagród w ramach projektu miasta Katowice Promocja Młodych Twórców Kultury

W latach 2004 – 2008 i 2010 – 2012 otrzymywałem stypendium naukowe w Akademii Muzycznej w Katowicach

c) Działalność pedagogiczna

- od 2010 roku prowadzę zajęcia w Akademii Muzycznej w Katowicach. Szczególną wagę przywiązuję do lekcji gry na klawesynie oraz do zajęć z improwizacji i ornamentacji, które prowadzę w oparciu o autorską metodę bazującą na *partimento*.

Studenci, którzy uczestniczyli w moich lekcjach gry na klawesynie (równolegle uczestnicząc w zajęciach prof. Marka Toprowskiego i dra hab. Marka Pilcha) zdobywali nagrody na konkursach takich jak „Prix Annelie de Man” (2015), Akademicki Konkurs Klawesynowy (2015, 2017) czy "Wanda Landowska Harpsichord Competition" w Ruvo di Puglia (2018).

W 2017 roku byłem promotorem wysoko ocenionej pracy dyplomowej Tomasza Bonikowskiego (studia stacjonarne II stopnia, kierunek: instrumentalistyka, specjalność organy i klawesyn) pt. "Johann Gottlieb Goldberg – Koncert klawesynowy Es-dur. Edycja krytyczna i komentarz."

- poprowadzone kursy mistrzowskie i wykłady gościnne:

26.11.2017 wykład „La basse continue - improwizowany akompaniament w XVII i XVIII-wiecznej Francji” w ramach VII Sesji Naukowej Muzyka Klawesynowa w UMFC

21.11.2017 warsztaty dla uczniów ZSM II stopnia w Rudzie Śląskiej

5.11.2016 warsztaty poświęcone improwizacji w Narodowej Akademii Muzycznej w Sofii, Bułgaria

13.04.2016 wykład w Centralnym Konserwatorium Muzycznym w Pekinie: *The Missing Element - Improvisation in Western Classical Music. Compositio extemporanea in 17th and 18th century repertoire.*

18.02.2016 warsztaty dla organistów i studentów fakultetu muzyki dawnej w University of Texas w Austin

6/7.12.2014 kurs improwizacji i partimento w ramach Akademii Improwizacji w Akademii Muzycznej w Gdańsku

28/29.06.2014 kurs improwizacji zespołowej prowadzony z członkami The Scroll Ensemble w ramach VIII Letnich Kursów Metodycznych Muzyki Dawnej w Warszawie

5/6.11.2013 kurs improwizacji zespołowej prowadzony z członkami The Scroll Ensemble w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy

19/20.12.2012 kurs improwizacji i wykład poświęcony partimento w Akademii Muzycznej w Gdańsku

28.09.2012 warsztaty dla studentów wydziału Historical Performance Royal Academy of Music w Londynie, z zespołem Brecon Baroque

marzec 2012 koncert edukacyjny Rodzinne Matinée w Centrum Kultury Katowice

lipiec 2011 kursy mistrzowskie w ramach XII Festiwalu Bachowskiego w Świdnicy. Klasa klawesynu i basso continuo, a także koordynacja kursów

lipiec 2009 klasa klawesynu i muzyki kameralnej w ramach *Atelier de Musique Ancienne* w Le Tréport w Normandii

marzec 2009 kurs interpretacji twórczości H. Purcella dla uczniów klasy organów PSM II stopnia im. M. Karłowicza w Katowicach

Dwukrotnie, w roku 2007 i 2008, wraz z zespołem Haagsche Hofmuzieck prowadziłem jednodniowe seminaria poświęcone wykonawstwu historycznemu dla studentów University of Texas.

d) Działalność pisarska i organizacyjna

Zawód muzyka definiuję szeroko. Dużą część działalności nie jest pracą z instrumentem czy partyturą. Warunkiem koniecznym do pełnego rozwoju jest pedagogika. Niezwykle ważne są także inspiracje wynikające ze studiów źródeł pisanych słowem. Staram się być aktywny na polu teorii muzyki i muzykologii uczestnicząc w sesjach naukowych, przedstawiając referaty, konstruując programy oraz pisząc noty programowe, eseje i opracowania. Często proszony jestem o komentarz słowny podczas własnych koncertów. Ważnym laboratorium w tej dziedzinie był dla mnie cykl Matinée dla dzieci i seniorów organizowany przez Capellę Cracoviensis. Mówienie o muzyce przed taką publicznością jest szczególnie wymagające, daje jednak dużą satysfakcję związaną z możliwością edukowania. Aktywność organizacyjna, impresaryjna, czy logistyczna jest wpisana w agendę niezależnego wykonawcy. Szczególnie ważnym dla mnie doświadczeniem była działalność w międzynarodowym kameralnym zespole Haagsche Hofmuzieck. Początkowo jako trio, a następnie jako kwartet instrumentów dawnych zagraлиśmy około stu koncertów w Europie i USA w latach 2007-2011. Wszystkie były wynikiem naszej pracy organizacyjnej. Wiedza i umiejętności zdobyte w tamtym okresie procentują także dzisiaj podczas realizacji większych projektów.

ważniejsze teksty:

- „Improwizacja w okresie baroku”, esej dla Muzykoteki Szkolnej (2017)
- „Brakujący element” - felieton poświęcony improwizacji, Ruch Muzyczny (7-8/2016)
- „Basso Continuo – Compositio Extemporanea”, artykuł dla periodyku katowickiej Akademii Muzycznej „Klucz” (2010)

ważniejsze merytorycznie wywiady:

- "Ten współczesny... barok", miesięcznik "Śląsk" (3/2016), Marek Lyszczyna
- "Najtrudniej zagrać cicho" tygodnik "Polityka" (6/2016), Dorota Szwarzman
- "Ogród o rozwidlających się ścieżkach", kwartalnik "Opcje" (3/2011), Magdalena Dziadek

organizowane lub współorganizowane przeze mnie projekty:

- Festiwal Bachowski w Świdnicy w 2011 roku (dofinansowany przez MKiDN)
- Cykl comiesięcznych niedzielnych koncertów muzyki dawnej "Barokowe 5 o'clocki" dla Centrum Kultury Katowice w 2013 roku (dofinansowane przez MKiDN)
- Tryptyk Barokowy, trzykoncertowy festiwal organizowany wraz z Capellą Cracoviensis w 2015 i 2016 roku
- nagranie i trasa koncertowa z koncertami klawesynowymi JG Mùthela z orkiestrą Arte dei Suoantori w 2013 roku.

e) działalność jurorska i ekspercka

- 2016 ekspert doradca przy zakupie dwóch klawesynów przez NOSPR
- 2013 juror Przesłuchań Makroregionalnych CEA we Wrocławiu
- 2011 juror i organizator międzynarodowego konkursu zespołów kameralnych podczas Festiwalu Bachowskiego w Świdnicy

